

Отиваше самъ въ градина-та, и съднова-ше близо при Виргинийнъ-атъ Кокофиникъ, нмѣющъ очы-те си прилѣпени верху нейный-атъ источникъ. Правителювъ-атъ херургъ, кой-го бѣ гледалъ сосъ всичко-то негово попеченіе него, и майка му и Г-жа Латуръ рече ни че за да го освободиме отъ чрезмѣрна-та негова меланхолия, требаше да го оставиме да прави щото иска, безъ никакъ да му ся сопротивляваме, защото не имаше никой други способъ да на двіеме упорно-то негово молченіе.

Рѣшихся да послѣдовамъ херурговъ-ати совѣтъ. Щомъ като Павелъ осѣти сили-те свои подновляемы, тотчасъ остави дома си. Понеже азъ всегда отъ страна го дияхъ трагнахъ слѣдъ него, и рекохъ на Доминга да вземе потребны-те за животъ храны и да ни содружи. Като младый-атъ тойзи человекъ слизаше по та гора, радость-та и сили-те му виждахася да ся възраждатъ. Взе перво путь-атъ Памплемусовъ и когда приближи церква-та, кадѣ намучный-атъ тростный проходъ прямо ся возврати кадѣ мѣсто-то, гдѣто видя персть новоразкопана. Тамо ся приклони, и като, камъ небе-то очити си вдигна, стори една долга молитва. Това дѣ